

## חייבי גלות מניין –

### From where do we derive those that are liable for exile

#### OVERVIEW

The גמרא asks how do we know that the ע"ז do not receive their punishment when the falsely accused someone that he is חייב גלות, unless there was a דין that the accused is חייב גלות (the same rules that apply to (וממון) מלקות). Our תוספות explains the need for a special לימוד for חייבי גלות.

פירוש<sup>1</sup> מניין דאין לוקין עד שיגמר דינו -

The explanation of the question מניין חייבי גלות is, from where do we derive that the ע"ז do not receive מלקות (for testifying falsely that someone is חייב גלות) unless there was a verdict issued that the accused is חייב גלות.

תוספות asks:

וקשיא דהא כשהעידו אחייבי גלות הרי הן חייבי מלקות<sup>2</sup> -

And there is a difficulty; for since when the ע"ז testified that one is חייב גלות, so the ע"ז are חייב in מלקות -

וחייבי מלקות כבר גמרנו מרשע רשע -

And regarding חייבי מלקות we already derived through the גז"ש of רשע רשע that there is no חוב מלקות unless there was דין גמר so why is another לימוד necessary for חייבי גלות, which in essence is really חייבי מלקות?

תוספות answers:

ופירש הקונטרס<sup>3</sup> דמההיא לא ילפינן אלא עדים הזוממין שהרשיעו הנדון ללקות<sup>4</sup> או למיתה -  
So רשע רשע we can only derive a case where the ע"ז falsely accused the defendant to receive מלקות or מיתה (in those cases there is no punishment unless there was a דין גמר) -

דהאי קרא דרשע רשע בנידון כתיב<sup>5</sup> אבל כשהרשיעו הנדון לגלות לא גמרין:

For this רשע רשע is written concerning the accused, however when the ע"ז accused the defendant for גלות, we cannot derive that from רשע רשע, therefore

<sup>1</sup> Regarding the two previous questions in the גמרא (regarding מיתה and חייבי מלקות), the words מיתה and חייבי מלקות can refer both to the accused and the זוממין. However, here the term חייבי גלות can refer only to the accused, but not to the ע"ז, since they never receive גלות as a punishment.

<sup>2</sup> משנה ב, א.

<sup>3</sup> בד"ה חייבי גלות

<sup>4</sup> The רש"י ד"ה חייבי גלות on מהרש"א (ללקות או מיתה) amends this to read למלקות ממיתה (instead of מיתה). The מהרש"א deletes the words או למיתה completely.

<sup>5</sup> The word רשע which is written (in לה, לא) concerning מיתה which is רשע (במדבר [מסעי] לה, לא) and the word רשע which is written (in כה, ב) regarding מלקות which is הרשע (דברים [תצא] כה, ב) are both discussing the defendant, not the ע"ז. Therefore we can only use this לימוד to teach us in a case where the defendant is מחויב מלקות that the ע"ז do not receive מלקות unless הדין (just like by מיתה), but we cannot derive this rule in a case where the defendant was not מחויב מלקות, but rather מחויב גלות. See 'Thinking it over'.

another לימוד is required.

### **SUMMARY**

The גז"ש of רשע רשע is effective to teach us that there is no חיוב מלקות unless נגמר if the accused was מחויב מלקות, but not if the accused was מחויב גלות (regardless that the ע"ז are מחויב מלקות).

### **THINKING IT OVER**

How can we explain why it is necessary to mention that the רשע which is stated by מיתה is referencing the נדון,<sup>6</sup> seemingly all that is important here is to say that the רשע which is stated by מלקות is referencing the נדון (since we are discussing only the עדים זוממין for the חיוב מלקות)?

---

<sup>6</sup> See footnote # 5.